

Pintér Jenő új magyar irodalomtörténete. Pintér Jenőben megvan — úgylátszik — akéesség arra, hogy mindég azt nyújtsa, amire a legnagyobb szükségünk van. Most megjelent irodalomtörténeti zsebkönyve, amely az egész magyar irodalom történetét felöleli egészen ezerkilenczázhuszonhatig, olyan munka, aminek nem szabad egyetlen egy, irodalom után érdeklődő kultúremler asztaláról sem hiányozni. A könyv jól megírottságát, a szerző páratlanul álló kritikai érzékét, lelkeset feltáró tehetségét, logikus gondolkodását, szinte mechanikai törvények értelmében működő tárgyilagosságát felemlíteni és dicsérni — azok előtt akik már eddig megtanulták tisztelni és csodálni Pintér épen ezeken a téreken megnyilvánuló genialitását, — üres és szükségtelen frázisnak látszik. A szerző azzal, hogy nem áll meg az irodalomtörténet tárgyalásával a XX. század elején, hanem dokumentálni akarja azt, — fejtegetéseinek kívül a könyv erre a célra fordított terjedelmével is, — hogy napjaink forrongó irodalmi élete, a maga remekműveivel és szükséges torzszülötteivel jelentőség dolgában vetekszik a száz évvel ezelőtti u. n. irodalmi virágzás kor szakával: vissza adja a kor gyermekeinek már-már elveszett hitét és önbizalmát. A Mának az alkotásai nem feltétlenül rosszak csak azért, mert máma csinálták.

A könyv két főrésze oszlik: a múlt és a ma irodalmának a tárgyalására. Az első rész évtizedek kutató munkája közben kijegcesedett ítéletek, értékelések és észrevételek gyűjteménye; kevés újat mond, de annál több igazságot. A mai irodalom vizsgálata csupa új szempontot, észrevételt,

értékelést tár elénk: meglepő ennek a résznek a bőséges anyaga, lelkiismeretes pontossága és elfogulatlansága. Pintér Jenőre azt szeretnék ráfogni, hogy kurzustudós. Aki ezt könzvet végigolvasta, végigtanúlmányozta azokat a jóinpulatú sorokat, amiket Patai Józsefről, Molnár Ferencről, Kiss Józsefről, Kemény Simonról, Gellért Oszkáról ír, az abban a pillanatban át fogja látni, hogy Pintér Jenő tisztánlátását, páratlan ítélőerejét politikai, világnézeti, vagy épen faji szempontok sohasem vezérelték; egyedül, az objektív igazság, amit mottóul is választ könyve e kényes, második részének a bevezetésében.

Kritikai irodalomnak ez az új, drága hajtása, — amelynek egyesek által hangoztatott állítólagos tökéletlenségei nem egyebek az illetőknek egyes kevésbé értékelt, de a valójában is kevés jelentőségű költő vagy író iránt érzett szubjektív rokonszenvüknek a következményeinél — biztos kalauz mindenki számára, főleg a XX. század irodalmának annyira kuszált labirintusában, eltévelyedés veszélye nélkül való járása.

És nekünk az a meggyőződésünk, hogy a könyv szerzője nem is akar ezenkívül egyebet. *Syga.*

Móra László: *Almok szekerén.* (Versek 134 lapon). A fenti verseskötet tulajdonképen egybefűzése Móra László eddigi költői termésének. Négy vers-ciklust tartalmaz, ezek: az *Útnakindulás*, *Vérvirág mezőkön*, *Rabkönyveimből* és *Almok szekerén*. Egy szeretni vágyó és tudó lélek tíde harmatos érzelemnyilvánulásai „csendes hang, lélek rezdülése, szív suttogása“. Alanyi költészetének impresszióit — általában — úgy veti papirostra, ahogyan szü-